CONTINUA PERFECȚIONARE A ANTRENORILOR, CONDIȚIE ESENȚIALĂ A PROGRESULUI

IMBOLDUL LĂUNTRIC...

Perfecționarea, un cuvînt de actualitate, la ordinea zilei în toate domeniile de activitate. Un cuvînt a cărui esență trebuie căutată în dorința de sporire a eficienței oricărei activități. Un cuvînt, dar mai mult decît atît, *o atitudine, o concepție de promovare a noului*. Perfecționarea, activitate atît de importantă azi, într-o epocă în care viteza de apariție a informațiilor, inovațiilor, descoperirilor, a cunoștințelor crește în proporție geometrică, paralel cu perisabilitatea cunoștințelor noastre.

Ce înseamnă *perfecționarea antrenorului*? Răspunsul este simplu și, în mare, poate fi găsit în rîndurile de mai sus. Perfecționarea tehnicianului sportiv este *o activitate continuă de îmbogățire a cunoștințelor legate de procesul instructiv-educativ, de aducere „la zi" a informării sale în domeniul tehnicii, tacticii, metodicii, pedagogiei și* — ținînd seama de caracteristica dominantă a ultimului deceniu sportiv — *al medicinei.*

Dar nu numai atît. Perfecționarea înseamnă, în același timp, aplicarea tuturor acestor cunoștințe în activitatea practică, în procesul de pregătire. Aici se verifică, de fapt, dacă un antrenor este sau nu „perfecționat". Cine obține rezultate este un antrenor perfecționat, *un antrenor bun,* cine nu obține rezultate, indiferent de cunoștințele sale teoretice — nu!

Se poate spune, în același timp, că perfecționarea nu înseamnă numai cunoașterea și aplicarea a ceea ce au inventat sau descoperit alții, ci și *căutarea noului în procesul muncii,* îmbogățirea prin contribuție personală a perimetrului general de cunoștințe din domeniul respectiv.

Cum se perfecționează antrenorii noștri? Veți găsi în această pagină cîteva exemple. Metodele și mijloacele de perfecționare a antrenorilor sînt multe. Ele sînt prevăzute în regulamentul antrenorilor elaborat de C.N.E.F.S. Cursuri de perfecționare, de reciclare, consfătuiri, lectorate, simpozioane, sesiuni de comunicări metodico-științifice. Da, toate sînt foarte bune, dar mai presus trebuie să stea DORINȚA PERSONALĂ DE PERFECȚIONARE, IMBOLDUL LĂUNTRIC.

La urma urmei, perfecționarea ține de etica profesională...

Vladimir MORARU

ACTIVITATEA CABINETELOR METODICE TREBUIE MULT ÎMBUNĂTĂȚITĂ

Cabinetele metodice înființate pe lîngă marile unități sportive constituie (sau ar trebui să fie) o adevărată tribună a schimbului de idei, un important mijloc de pregătire și perfecționare a cunoștințelor profesionale ale antrenorilor și tehnicienilor noștri. În dorința de a cunoaște în ce măsură și prin ce modalități își îndeplinesc cabinetele metodice menirea lor, ne-am adresat prof. CONSTANTIN POPESCU, **director al Școlii sportive nr. 2 din Capitală și antrenor al lotului feminin de handbal. Iată ce ne-a declarat interlocutorul nostru:**

„Cabinetele metodice ar putea face enorm de mult. Ele ar putea fi un adevărat laborator al descoperirii celor mai înaintate metode de antrenament. Dar, pentru ca activitatea acestor cabinete să se desfășoare așa cum se cuvine este necesar să se caute cele mai diverse și eficace mijloace, iar baza pregătirii antrenorilor să o constituie studiul individual. Antrenorul care nu reușește să citească cel puțin o oră în fiecare zi, treptat se decalifică, rămîne în urmă.

Noi am căutat, și se pare că am găsit, o serie de noi forme de activitate a cabinetului metodic din școala noastră, forme ce s-au dovedit deosebit de eficace, stimulînd substanțial interesul tehnicienilor. În afara formelor obișnuite, ca sesiunea metodică anuală, în care sînt prezentate numai cele mai valoroase 10—12 lucrări, dintr-un inventar de probleme dinainte stabilit, sesiuni cu invitați din afară (în acest an au prezentat referate, prof. dr. **Andrei Demeter,** dr. **Virgil Ignat,** prof. **Ilie Istrate**) etc., am căutat și alte modalități, mai strîns legate de practică. De pildă, prin rotație, profesorii noștri susțin lunar cîte o lecție deschisă, al cărui conținut este discutat apoi de întreg colectivul. De asemenea, au avut loc cîteva lecții practice în care au fost prezentate o serie de exerciții pentru dezvoltarea forței sau a vitezei etc. Acest gen de activitate s-a dovedit a fi extrem de interesant, majoritatea participanților plecînd de la aceste lecții cu bagajul de cunoștințe substanțial îmbogățit. Vă spun sincer, și eu am luat cunoștință de o serie de exerciții foarte utile, pe care nu le foloseam. De asemenea, o formă atractivă s-a dovedit a fi discuțiile pe o temă dată (ex.: dezvoltarea forței sau a vitezei la copiii de diferite vîrste), la care s-a căutat răspuns la cîteva întrebări stabilite și comunicate inițial participanților, fără a fi fost prezentat referat pe acea temă. Discuțiile au fost foarte animate și instructive.

Deși am făcut destule prospectări, cred că pentru o mai eficientă muncă de reîmprospătare și perfecționare a cunoștințelor ar mai trebui instituit un sistem de reciclare — practică — mai amplu și mai dens decît s-a făcut pînă acum. Personal simt nevoia de a deveni, alături de ceilalți antrenori, pentru o săptămînă sau două, din nou student la I.E.F.S. Cu acest prilej (fie chiar și la curs seral) antrenorii ar învăța o serie de lucruri noi, ori le-ar reînvăța pe cele ce le-au uitat.

Din păcate, cei mai buni tehnicieni (practicieni) ai noștri scriu prea puțin sau aproape deloc. Astfel, bogata lor experiență pozitivă nu poate fi generalizată. Cred că și în această direcție s-ar putea face ceva. Și această sarcină intră în atribuțiile cabinetelor metodice..."

Mihai TRANCA

La cursurile Universității populare din București

ANTRENORII FAC (NUMAI) ACT DE PREZENȚĂ?

Adresate la început publicului larg, cursurile de educație fizică ale Universității populare din București au devenit — cu mai mulți ani în urmă — un mijloc excelent pus la dispoziția antrenorilor pentru perfecționarea profesională. Conduse de conf. dr. **Nicu Alexe,** aceste cursuri au beneficiat de contribuția unor tehnicieni reputați (antrenori, medici, psihologi și profesori) care au adus în fața auditorului probleme de stringentă actualitate în sportul mondial. Legate de toate laturile performanței înalte. Din păcate, însă, **prezența antrenorilor bucureșteni la aceste cursuri a fost și continuă să fie inegală,** avînd — în plus — un caracter de accentuată pasivitate. Astfel, cursurile s-au redus la simpla audiere a temei abordate de conferențiar, toate eforturile făcute de specialiștii aflați la catedră pentru a provoca dezbateri, izbindu-se de zidul tăcerii cursanților. Bineînțeles că în această situație organizatorii cursului au căutat noi și noi metode de stimulare a interesului antrenorilor, ajungîndu-se acum la discutarea temelor sub forma unor mese rotunde. Dar, tăcerea antrenorilor persistă!...

Pentru înlăturarea situației existente se impune, în primul rînd, ca antrenorii să înțeleagă rostul acestor cursuri, să aibă încredere în eficacitatea lor, în rolul însemnat pe care prelegerile îl pot avea în activitatea lor profesională. Prezența formală și pasivă, lipsa de interes arătată problemelor abordate (mereu importante și foarte actuale), vădesc, în fond, din partea unor antrenori absența preocupărilor pentru perfecționarea profesională și, deci, pentru o îmbunătățire a rezultatelor muncii lor. Cluburile sînt datoare nu numai să verifice prezența antrenorilor la aceste cursuri, ci să-i determine la o participare activă. Pe baza acestei participări se pot realiza dezbateri interesante, se pot soluționa numeroasele probleme complexe, rămase încă fără răspuns. Eforturile Centrului de cercetări științifice și documentare al C.N.E.F.S. precum și cele ale C.M.E.F.S. București de a aduce la catedra Universității populare pe unii dintre cei mai buni specialiști ai sportului românesc merită — după părerea noastră — mai mult interes din partea antrenorilor.

Al. HORIA

CONSFĂTUIRILE – loc de dezbatere, de învățăminte

Federațiile de specialitate își reunesc, periodic, tehnicienii din întreaga țară, în cadrul unor consfătuiri metodice care îmbrățișează, de regulă, o problematică foarte variată, sub semnul actualității și al perspectivei, în funcție de specificul fiecărui sport în parte, al obiectivelor sale. Referatele prezentate cu aceste prilejuri și mai ales dezbaterile care le însoțesc, reprezintă o bună școală pentru fiecare antrenor, mai cu seamă pentru cei tineri și pentru cei care activează în centre sportive mai mici. O dată sau chiar de mai multe ori pe an, antrenorii dintr-un sport sau altul au posibilitatea să facă un eficient schimb de experiență, să învețe lucruri noi din metodologia atît de complexă a selecției și a pregătirii sportivilor pentru marea performanță.

În legătură cu această problemă **Alexandru Vladar,** antrenor federal, ne spunea, de pildă, că prin asemenea consfătuiri anuale F.R. Box prezintă, în detaliu, orientarea stabilită de colegiul central de antrenori pentru un ciclu olimpic sau pentru perioade mai scurte de timp. Între alte teme, foarte importante pentru pugilismul nostru, mult dezbătute au fost cea privind metodica pregătirii boxerului începător (a fost stabilită, în acest sens, o tehnică tip!) și cea a pregătirii boxerului avansat. Rezultatele acestor consfătuiri au fost tot mai bune, de la un an la altul, dar, cum spunea Alex. Vladar, rezultatele nu sînt în toate cazurile cele dorite, cele așteptate. Dacă unii antrenori tineri (Mihai Goanță-Craiova, Aurel Anton-Medgidia, Ion Hău-Piatra Neamț etc.) aplică cu consecvență cele învățate, în schimb este încă foarte mare numărul specialiștilor boxului nostru a căror activitate este slabă, semn că și-au însușit, în prea mică măsură, cunoștințele expuse la aceste consfătuiri.

Ovidiu Marcu, secretarul general al F.R. Rugby ne-a arătat că, în ultimii ani, tematica consfătuirilor organizate a urmărit explicarea, la nivel de detaliu, a noutăților intervenite în rugbyul mondial, ceea ce impune, în primul rînd pentru antrenori, rezolvarea imediată, în cadrul procesului de instruire, a unor probleme legate de regulamentul de joc și stabilirea concepției generale privind însuși jocul, pregătirea echipelor, pregătirea individuală a sportivilor. Eficiența acestor consfătuiri este cît se poate de palpabilă, ea fiind exprimată de unele meciuri de calitate, desfășurate într-o concepție modernă, din campionatul țării, în evoluția reprezentativelor țării.

Romeo VILARA

CARTEA – PRIETEN ȘI SFĂTUITOR

Ca în multe alte domenii de activitate, un aspect principal al perfecționării pregătirii profesionale este studiul individual. Cartea a fost dintotdeauna prietenul și sfătuitorul antrenorului. În această idee, profesorii de educație fizică, antrenorii și activiștii brașoveni dispun, după cum ne mărturisea prof. *Virgil Ludu,* secretar al C.J.E.F.S., de o bibliotecă cuprinzătoare la Cabinetul metodic județean, numărînd titluri din teoria generală a educației fizice și a sportului de performanță, lucrări de specialitate, de psihologie și medicină sportivă, de pedagogie. Frecventarea acestei biblioteci, ca și a celor de la cluburile sportive (Dinamo, A.S. Armata, C.S.U.), e drept mai puțin dotate, este mulțumitoare, ea fiind legată de lucrările periodice pe care antrenorii brașoveni le susțin în cadrul colegiilor județene, pentru examenele de ridicare a categoriei, în cadrul lectoratelor profesionale pe specialități sau, pur și simplu, pentru împrospătarea cunoștințelor legate de necesitatea reciclării.

Elementul care dinamizează studiul individual sînt lectoratele profesionale amintite și simpozioanele cu tematică sportivă. De pildă, cu circa trei săptămîni în urmă, clubul Dinamo Brașov a organizat un simpozion cu teme de medicină sportivă (Efortul aerob și anaerob) și psihologie sportivă (selecția, pregătirea, competiția, refacerea) la care, în afara temelor susținute de conferențiarii dr. *Miron Georgescu,* dr. *Gabriel Cherebețiu* și prof. *Gheorghe Iliuță,* un substanțial aport l-au adus intervențiile antrenorilor brașoveni, cu contribuții din experiența personală.

În aceeași idee, în ziua de 7 decembrie, la Predeal, Liceul experimental de schi din localitate va organiza al doilea simpozion național cu tema „Metodica învățării și perfecționării în schi". Ca și la prima ediție, cînd au fost prezentate circa 20 de referate, și la această manifestare s-au înscris mulți tehnicieni cu lucrări de specialitate care generalizează experiența individuală a fiecăruia.

În aceste condiții, consultarea cărții, și a revistelor, referirea la principiile cardinale ale activității sportive în multiplele sale forme de expresie, este nu numai o cerință individuală, ci și o obligație profesională, o necesitate a creșterii nivelului de pregătire.

Mihai BĂRĂ

STUDIUL INDIVIDUAL, UN ASPECT PREA PUȚIN... STUDIAT!

În „Regulamentul antrenorilor", la capitolul IV, care se referă la perfecționare, **studiul individual** este plasat în fruntea modalităților de ridicare a capacității și a nivelului de cunoștințe. Mergînd pe linia trasată de acest document, majoritatea cluburilor au înțeles să creeze antrenorilor lor condiții optime de efectuare a studiului individual, punînd la dispoziția acestora un divers și bogat material documentar de specialitate și incluzînd ore speciale în programul săptămînal.

Din păcate, însă, continuă să existe antrenori lipsiți de suficiente preocupări pentru ridicarea nivelului profesional, pentru cunoașterea amănunțită a tuturor noutăților de ordin tehnic, tactic și metodic. Dezinteresul lor este alimentat în unele situații de **absența materialului documentar,** iar în altele de **posibilitatea redusă a controlului acestei activități.** Un exemplu elocvent ne-a fost oferit de președintele C.S. Școlar București, I. Bolea, care ne-a relatat un caz strict autentic. Antrenorul de înot **Ionel Eugen Alexandru** și-a trecut în programul săptămînal, în dreptul rubricii „Studiu individual", două ore la Biblioteca C.N.E.F.S. Cunoscînd lipsa de preocupare a antrenorului pentru perfecționare, președintele clubului s-a dus în ziua și la ora indicată pe program la biblioteca respectivă. Iar mirarea nu i-a fost deloc mare cînd a constat că, conform orarului, biblioteca C.N.E.F.S. era... închisă! După cuvenita sancțiune, antrenorul în culpă a... dispărut pur și simplu de la C.S. Școlar (găsind, probabil, un club unde asemenea „nimicuri" nu sînt luate în seamă)!

Cazul nu este singular, iar ca dovadă a acestui fapt stau mesele (mai mereu goale) ale Bibliotecii C.N.E.F.S. și numeroasele exemple negative ce ne-au fost oferite de conducerile cîtorva cluburi bucureștene. De altfel, cum ar putea fi explicate oare rezultatele — în permanență modeste — obținute de antrenorii **M. Husarenco** (C. S. Școlar-caiac-canoe), **C. Tănăsescu** (Voința-handbal fete), **V. Măgureanu** (Voința-volei), ca să dăm doar trei nume? Și cum se face că rezultatele bune sînt obținute tocmai de antrenorii care vădesc temeinice preocupări pentru studiul individual?!

Horia ALEXANDRESCU

ANTRENORII TIMIȘORENI RECLAMĂ LECTORATE, DAR (CÎND SÎNT) NU PREA LE ONOREAZĂ!

Una dintre formele superioare puse la îndemîna tehnicienilor, a antrenorilor pentru continua lor perfecționare este lectoratul. Bine organizate, cu o tematică puternic ancorată în realitate, dînd glas experienței bogate și noilor cuceriri în domeniul metodicii, pedagogiei, tehnicii sau tacticii diverselor discipline sportive, asemenea forme au dat — de regulă — rezultate superioare. Exemple elocvente ni le oferă cluburile Dinamo și Steaua și unele forme asemănătoare organizate în județele Brașov și Cluj-Napoca.

O asemenea inițiativă a existat, nu cu mulți ani în urmă, și la Timișoara, unde alături de numeroși antrenori cu renume activează tineri absolvenți ai I.E.F.S. sau ai unor facultăți de educație fizică din țară. Din discuțiile purtate cu cîțiva dintre tehnicienii localnici am dedus că o serie de teme alese în cadrul lectoratului timișorean au fost urmărite cu interes. De altfel, toți interlocutorii și-au manifestat dorința de *a adăuga studiului individual, pe bază de cărți și reviste de specialitate, participarea concretă la dezbaterea unor teme cît mai apropiate de activitatea lor.* Din păcate, această posibilitate le este în parte refuzată, cel puțin de cîteva luni încoace, pentru simplul motiv că cei responsabili de viabilitatea lectoratului și-au neglijat îndatoririle. Unii opiniază că Sectorul de propagandă-cadre din cadrul CJEFS ar avea datoria organizării și a susținerii sale. Se opiniază, însă, că mai ales Facultatea de educație fizică din cadrul Universității trebuie să-și asume această răspundere. Nimeni, însă, nu face un pas hotărît. În cadrul Facultății de educație fizică există un asemenea lectorat. Prof. C. Lache ne amintea chiar de unele încercări de a lărgi cadrul respectiv prin invitații adresate direct antrenorilor din oraș. Acestea au fost, însă, prea puțin onorate. De ce? În vorbe, antrenori de baschet, volei, înot, atletism, handbal sau polo ne-au mărturisit intențiile de a dobîndi cunoștințe superioare. Practic, însă, ei se mulțumesc cu foarte puțin. Oare nu ar fi timpul normalizării acestei situații cu totul paradoxale?

Adrian VASILIU